

РЕШЕНИЕ

№ 22291

гр. София, 03.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5175** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на П. И. П. от [населено място], подадена чрез адв. Х., срещу Заповед № 25-0281-000398/25.03.2026 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б.з, б. „бб“ от ЗДвП, издадена от Т. Г. С. – началник група към ОДМВР - П., РУ К..

Релевират се доводи за незаконосъобразност на приложената ПАМ на основание чл. 146, т. 1 – 5 АПК. Изтъква се, че нарушението е извършено на 05.07.2025 г., а АУАН е съставен на 21.11.2025 г., респ. оспорената заповед е издадена на 25.03.2026 г., т.е. след 8 месеца и половина след извършването на нарушението, поради което не може да бъде прието, че същата изпълнява целите заложи в чл. 22 ЗАНН. По съображения подробно изложени в жалбата се претендира отмяна на оспорения административен акт с присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият, чрез адв. Х., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по съображения развити и в писмена защита. Иска се присъждане на разноски, за които е представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът - Т. Г. С. – началник група към ОДМВР - П., РУ К., не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 05.07.2025 г. около 11:12 ч. с автоматизирано техническо средство ATCC ARH CAM S1 , с идентификационен номер 120сс63, е заснет мотоциклет К. нинджа с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], на ул. 1-ва. В справката към снимката е отразена скорост 123 км/ч, скоростен лимит 50 км/ч , отчетен толеранс от минус 3% наказуема скорост 119 км/ч, наказуемо превишение 69 км/час. От приложената декларация по чл. 188 ЗДвП се установява, че собственикът П. П. е декларирал, че на 05.07.2025 г. около 11 часа лично е управлявал мотоциклета К..

На 21.11.2025 г. на жалбоподателя е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия № 145569 за извършеното на 05.07.2025 г. нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

На 25.03.2026 г. е издадена и оспорената заповед за прилагане на ПАМ, в която е посочено, че поради превишаване на разрешената максимална скорост за населено място със 69 км/ч и на основание чл. 22 ЗАНН, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП се прилага мярката по чл. 171, т. 1, б. з), бб) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

По делото са приети без оспорване от страните писмени доказателства представени с жалбата, административната преписка, включително и такива касаещи компетентността на административния орган, издал процесната заповед.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 317з-3162 от 15.04.2022 .2023 г. на директора на ОДМВР – П., както и заповед № 8121К-3410/05.04.2023 г. на гл. секретар на МВР, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Обжалваната заповед е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосноват извод за незаконосъобразност на административния акт.

В случая, проверката за съответствие на заповедта с материалния закон по правилото на чл. 142, ал. 1 от АПК се прави към момента на издаване на заповедта, т.е. материалноправните предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка следва да са налице както към датата на установяване на нарушението, така и към датата и часът на издаване на заповедта. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 1, буква з), предл. бб) ЗДвП, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда, ПАМ са репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Поради това, тези мерки се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от изрично регламентирани административни органи и по точно определен ред.

В конкретния случай, за да се установи дали законосъобразно административният орган е приложил процесната принудителна мярка, следва да бъде установено налице ли са всички предпоставки за прилагане на ПАМ, посочени в разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з), предл. бб) ЗДвП.

Със ЗИД на Закона за движението по пътищата, Обн. ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г. е приета разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з), с нейните шест предложения. Според тази разпоредба, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, извън случаите по букви "а" – "ж", се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от...; бб) три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП е извършено от водача на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение, съставен от компетентните длъжностни лица. В случая обжалваната ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН № 145569/21.11.2025 г., съставен за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП извършено на 05.07.2025 г. Към датата на извършване на нарушението разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з), бб) ЗДвП не е била действаща, поради което липсва основание за нарушението да се налага ПАМ.

Принудителните административни мерки се налагат в изрично предвидените от закона случаи и след като към датата на извършване на процесното нарушение – 05.07.2025 г., липсва законова разпоредба, която предвижда за същото налагането на ПАМ, заповедта е материалнонезаконсъобразна и като такава подлежи на отмяна в условията на чл. 146, т. 4 АПК. При установените факти по делото неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила и иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции. Доколкото процесната мярка е наложена 8 месеца след извършване на нарушението, то оспорената заповед се явява издадена и в противоречие с целта на закона и в нарушение на принципа на чл. 6 АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации, се прилагат онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин ще се

постигне целта на закона. Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. С други думи, търси се съответствие между преследваната законова цел и средствата за нейното постигане, както и постигане на баланс между общественения и личния интерес.

С оглед изложеното жалбата се явява основателна, а оспорената заповед – незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Съобразно изхода на спора в полза на жалбоподателя се дължат разноски в общ размер на 505, 11 евро съгласно представен списък по чл. 80 ГПК /л. 103/, от които 5,11 евро държавна такса и 500 евро – платено в брой адвокатско възнаграждение по договор за правно обслужване от 17.04.2026 г.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 25-0281-000398/25.03.2026 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ от ЗДВП, издадена от Т. Г. С. – началник група към ОДМВР - П., РУ К..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П. да заплати на П. И. П., ЕГН - [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДВП.

СЪДИЯ: